

А лѣте, върху тъмно-зелената плащаница на низинитѣ, се открояватъ пепелявитѣ скали и рамки, въ които блестятъ безброй снѣжни прѣспи, край които сж сгушени красиви езера — синитѣ очи на великата планина.

Презъ главата на малката посрѣдница *Верила* виждаме, какъ отъ дупнишко поле се издига стремглаво Северо-западниятъ дѣлъ на Рила. Ето веригата на Кабулъ, подъ който е сгушена първата българска планинска хижа „Скакавица“, ето и Сейменски камъкъ и Дамга, подъ които се чернѣятъ коритата на най-красивитѣ рилски езера — *Еди-гьолъ* или *Седемтъ езера*. Предъ Дамга е навъсената *Мальовица* и сприхавиятъ *Елене-врѣхъ*, задъ който се спотайва най-голѣмата светиня на българския народъ — Рилскиятъ манастиръ.

Ето и *Купенитѣ*, погрѣшно наричани Рупи — най-дрѣзкитѣ и най-недостѣпнитѣ рилски великански чуки, чиито край заврѣшва съ *Попова-капа*.

Добре откροена е пирамидалната снага на Лопушкия врѣхъ, по чиито източни рамене е прокарано първото българско алпийско шосе за връзка между Самоковъ и Рилския манастиръ. Недовършено и занемарено.

Задъ *Буданица* погледътъ ви прониква дори до вътрешнитѣ рилски върхове отъ Шишковишки дѣлъ. По на изтокъ е напрѣчниятъ рѣтъ на Скакавитѣ — сприхави и негостоприемни чуки.

Виждаме купола на рилския първенецъ *Мусала*, първенецътъ на Рила и на цѣлия Балкански полуостровъ. Челото му е увѣнчано не съ корона, а съ гранитна наблюдателница, по-стара сестра на витошката.

Предъ първенеца се очертава скалистата пирамида на върха *Алеко*, който съ името и нрава си напомня за незабравимия авторъ на „Бай Ганю“.

На югъ, едва видима, се протака веригата отъ великани — Близнаци, Марица, Юрушки-чалъ, Суха-Вапа и Налбантъ. Презъ седловината Джанка се провира